

ר י א י ו ן

שיחת הצוואה

ר' אלעד פרץ משחזר את פגישתו האחרונה עם מורנו הרב אפרים משה הכהן רובינשטיין זצ"ל

כ"ב בתמוז תשפ"ו, כמאה ימים לפני הפטירה ושבוע לפני ההשתלה שלקראתה נכנס הרב לאשפוז. ר' אלעד פרץ, שזכה להיות צמוד לרב עשרים ושבע שנים, הגיע לביתו כדי למסור שקית מטבעות לצדקה, ובכלל לא התכוון להיכנס. הוא יצא משם אחרי שיחה שלא ישכח. כאן הוא משחזר אותה, רגע אחר רגע.

◆ איך הגעת באותו יום לבית הרב?

הרב התקשר וביקש שאביא לו פריטה של מטבעות לצדקה. זה היה אצלו קבוע: תמיד ביקש ממני שאשמור בשבילו מטבעות לצדקה, של חמישה שקלים ושל שקל. שאלתי כמה להביא הפעם, והוא אמר: "תביא מאה ועשרים שקלים בחמישיות, ושמונים שקלים בשקלים."

השעה הייתה בערך אחת וחצי. אמרתי לרב: "אני עכשיו מתפלל מנחה בכולל, ומיד אחרי התפילה אני מגיע." והוא ענה: "בסדר, אני מחכה לך."

◆ אבל לא התכוונת להיכנס.

נכון. בדרך אמרתי לעצמי: "תשמע, אלעד, בזמן האחרון הרב כבר לא מגיע לתפילות, לא לשחרית, לא למנחה ולא לערבית." שבוע או שבועיים לפני כן עוד היה מגיע מעט,

ועכשיו כבר התפלל הכול בבית. למה להטריח אותו בשביל כסף קטן? הרב צריך את המנוחה שלו, ובוודאי לפני אשפוז.

דפקתי על הדלת, והרבנית פתחה. "אלעד, מה שלומך?" אמרתי לה: "ברוך השם. אנחנו מתפללים כל הזמן לרפואת הרב. בבקשה, תני לרב את המטבעות."

◆ ומה קרה אז?

ואז הרב קרא לי מהסלון: "אלעד, אני רוצה שתבוא לבקר אותי. בוא, תיכנס." נכנסתי. הרב ישב שם בבגדי בית, בדיוק למד משהו, וסגר את הספר.

"אלעד, תשמע," אמר לי, "בכוונה רציתי שתבוא. שתבקר אותי, שתעשה מצוות ביקור חולים."

אמרתי לו: "הרב, בשמחה רבה. מה שצריך, אני כאן."

◆ מה היה כל כך חשוב לרב לומר לך?

הוא אמר: "חשוב לי לומר לך עכשיו תודה רבה רבתי." שאלתי: "על מה?"

כמה חודשים לפני כן התברר לי שבגלל השיעול החזק הרב לא יכול לישון במיטה. בשכיבה היה לו קשה מאוד, והוא היה צריך ספה מיוחדת שאפשר לכוונן, כדי שלא ישכב עד הסוף. עשיתי בירורים איפה קונים ספה כזאת, ולקחתי את הרבנית לאזור המרכז. נסיעה של ארבעים דקות, ועם הפקקים בחזור קרוב לשעה. הרבנית בחרה, ומשם נסענו להביא את הספה מהנמל, כדי שתגיע עוד באותו יום. תוך כמה שעות כבר הייתה לרב ספה מיוחדת משלו. הוא ישן עליה בכל לילה ונח עליה כל הזמן, עד שאושפז.

ועל זה היה חשוב לו להודות, בצורה בלתי רגילה ממש: "תודה רבה. אני מברך אותך, ואת אשתך, ואת ילדיך ומשפחתך, ואת החברים שלך, ואת החסד שלכם, וכל מה שאתה עושה."

◆ ובתוך כל זה הרב מצא זמן להתעניין בך.

כשסיים, שאל: "מה עם אשתך? מה עם הילדים? מה עם דוד?" סיפרתי שדוד עולה לישיבה גדולה חדשה, לשיעור א', שאשתי ברוך השם בסדר, בחסד השם, ושהילדים גדלים.

והוא אמר לי: "תדע לך שאני מאוד אוהב אותך, ומאוד אוהב את משפחתך, ואני מתפלל עליהם כל הזמן. ובעיקר עליך אני נושא תפילה, שיהיה לך רק טוב וחסד."

◆ ומשם עברתם לגמ"ח.

כמובן. הרב התעניין בגמ"ח שלנו, 'יד יששכר ויצחק': מה קורה, מה חדש. אמרתי לו: "ברוך השם, הרב, אנחנו ממשיכים בכל הכוח. יש קשיים. קשה קצת בגיוס כספים, והתרומות מגיעות לאט לאט. אנחנו עושים מה שאפשר."

הוא אמר: "חכה רגע. אני רוצה לומר לך שאני מתפלל עליכם בכל מקום ובכל זמן, שיהיה לכם שפע גדול, בעזרת השם כספים והצלחה, וסייעתא דשמיא גדולה." ואז ביקש: "ספר לי סיפור מעניין מ'עולם חסד יבנה', מהפרויקט שאני כל כך אוהב."

◆ מה סיפרת לו?

אמרתי: "ברוך השם, פתחנו שלוש נקודות באילת."

"רגע," אמר הרב, "באילת? תן לי שנייה להכיל את זה." הוא עצם את עיניו לדקה ארוכה, ואפשר היה לראות אותו מתמוגג. ואז פקח את העיניים ואמר: "אלעד, וואו. מה עשית פה?"

סיפרתי שפתחנו עכשיו נקודות חסד גם ברמת הגולן, וגם במעלות, לעילוי נשמת אביו של כנרתי. והרב אמר: "תשמע, אלעד, הפרויקט הזה חשוב מאוד. אני ממש רוצה שתמשיך אותו בכל הכוח. אני מתפלל עליכם בכל מקום ובכל זמן, על הגמ"ח שלכם," ומיד תיקן את עצמו: "על הגמ"ח שלנו. אני מתפלל."

"אני מתפלל עליכם, על הגמ"ח שלכם"

ומיד תיקן את עצמו: "על הגמ"ח שלנו."

◆ איך הגבת?

אמרתי: "הרב, וואו, כמה אני מתרגש. תודה רבה לרב על כל הדאגה, על כל העזרה, על כל השנים, על כל מה שהרב עושה בשבילנו. זה באמת מחמם את הלב."

והרב אמר: "אני אתפלל עליכם. גם כאן, גם כשאהיה באשפוז, ובכל מקום שאהיה, אני אתפלל עליכם."

◆ ואז הגיעה הבקשה.

אמרתי: "רבי, תודה רבה, אנחנו נמשיך." והוא אמר: "אני צריך את הזכויות שלך, אלעד."

"הזכויות שלי? איזה זכויות?"

"כן. הזכויות של החסד האמיתי שלכם. אני רוצה את הזכויות האלה. אני לקראת מהלך גדול מאוד, ואני צריך הרבה זכויות."

אמרתי: "הרב, בוודאי. כל מה שנעשה, בוודאי שהוא לרפואת הרב. מה השאלה."

◆ הרב דיבר איתך על ההשתלה?

כן. הוא אמר: "אלעד, תקשיב. אני לקראת מהלך גדול מאוד, השתלה, ואני קצת חושש ממנה. אשתי תעדכן אותך מתי תהיה ההשתלה. היא תהיה בשבוע הבא."

ואז ביקש: "אני מבקש ממך, אלעד, שכל מי שעשיתי איתו חסד בחיים, שעזרתי לו, שעשיתי לו איזה דבר טוב, עכשיו אני צריך את הטובה הזאת ממנו: שפשוט יתפלל עליי."

אמרתי לו: "הרב, אעשה כל השתדלות בדבר הזה, ככל שידי משגת. לפרסם, להתפלל, כל מה שאוכל."

והרב חתם: "אני רק מבקש ממך להמשיך בכל הכוח לעשות את החסדים, וה' יצליח את דרככם."

◆ איך יצאת משם?

מרוב התרגשות אמרתי: "וואו, תודה רבה, הרב. איזו פגישה." אמרתי לו שזו אחת הפגישות המיוחדות שהיו לי איתו. לא הייתי מסוגל אפילו ללכת כרגיל. יצאתי בהליכה לאחור, מרוב התרגשות, מרוב... אני לא יודע. וכך, עד הדלת, אמרתי: "רבי, תודה רבה. שיהיו בשורות טובות."

בחוץ אמרתי לעצמי: וואו, מה הולך כאן? והלכתי משם לאט לאט.

◆ היום, במבט לאחור, מה הייתה הפגישה הזאת?

אני חייב לומר: למפרע ברור לי שזו הייתה שיחת פרידה. שיחת צוואה. הדרכה: מה עושים, ואיך ממשיכים להתקדם.

◆ ומה נשאר לך ממנה?

משימה. בעזרת השם נצליח לעמוד במשימה הקדושה הזאת, להפיץ את המיזם החשוב, 'עולם חסד יבנה', בכל נקודה ובכל מקום בארץ, בכל יישוב ובכל עיר, ולקיים את צוואת הרב בשלמות. והרב הבטיח שיתפלל עלינו. בכוח התפילות שלו, שיהיו הרבה תרומות וסייעתא דשמיא גדולה בכל העניינים.

מי ייתן לנו תמורתו, מי ייתן חליפתו. תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

◆◆◆

נערך מתוך הקלטה ששלח ר' אלעד פרץ, תשרי תשפ"ז

